

Sygn. akt VI Ga 76/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc (spr.)

SR del. Marta Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2016 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) COMPANY SE w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt V GC 523/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I o tyle, że zasądza ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz oddala powództwo co do odsetek w pozostałym zakresie,
2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

SSR del. Marta Zalewska SSO Barbara Frankowska SSO Beat Hass – Kloc

Sygn. akt **VI Ga 76/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 czerwca 2016 r.

Powód (...) Sp. z o.o. w Ś. wniósł o zasądzenie (...) COMPANY SE w R. kwoty 6.199,20 zł z odsetkami od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, że dnia 27 września 2014 r. uszkodzeniu uległ pojazd M. (...), wobec czego poszkodowany Ł. K. zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego w dniu 30 września 2014 r. Tego samego dnia poszkodowany zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem mocą której przeniósł na powoda wierzytelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód wynajął pojazd zastępczy odpowiadający klasie uszkodzonego samochodu na okres od 30 września 2014 r. do 27 października 2014 r., tj. na okres 28 dni. Powód naprowadził również, że w związku ze stwierdzoną szkodą całkowitą poszkodowany w dniu 23 października 2014 r. (piątek) otrzymał świadczenie od ubezpieczyciela i 27 października 2014 r. (poniedziałek) zwrócił pojazd zastępczy.

W sprzeciwie pozwany wskazał na art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jako uprawniającym ubezpieczyciela do odmowy wypłaty odszkodowania wskazując, że powód był obowiązany do przedłożenia dokumentów dotyczących szkody i ułatwienia mu ustalenia rozmiarów szkody, między innymi pozwany miał zwrócić się do powoda emailem z dnia 11 grudnia 2014 r. o nadesłanie oryginału umowy cesji, czego powód nie uczynił. Skutkowało to odmową wypłaty odszkodowania przez pozwanego. Zakwestionował również pozwany zasadność najmu oraz stawkę za najem pojazdu, jako naruszające treść art. 361 § 1 k.c.

Pozwany nie zakwestionował podawanych przez powoda w pozwie okoliczności faktycznych w zakresie czasu najmu pojazdu zastępczego, stawki przyjętej przez strony w umowie najmu, wobec tego Sąd uznał te okoliczności za przyznane. Sąd ustalił także, że poszkodowanym w zdarzeniu drogowym z dnia 27 września 2014 r. był Ł. K.. Ponieważ w pojeździe stwierdzono szkodę całkowitą poszkodowany nie naprawiał samochodu. Poszkodowany używał pojazdu zastępczego w ten sposób, że woził żonę do szpitala na badania, albowiem ta była w 7 miesiącu ciąży, jednocześnie było to spowodowane zagrożeniem wcześniejszego porodu z uwagi na ww. zdarzenie drogowe. Poszkodowany wykorzystywał pojazd zastępczy także w ten sposób, że woził dziecko do szpitala. Z uszkodzonego pojazdu przed zdarzeniem korzystała także żona poszkodowanego, on sam był bowiem osobą bezrobotną.

Sąd Rejonowy w K. po dokonanej ocenie materiału dowodowego wyrokiem z dnia 21 października 2015 r. sygn. akt V GC 523/15, zasądził od pozwanego (...) COMPANY SE w R. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w Ś. kwotę 6.199,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.527 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Uzasadniając wyrok Sąd I instancji w pierwszym rzędzie odniósł się do treści art. 16 i 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak wynika z treści art. 17 ubezpieczyciel może ograniczyć wypłacone odszkodowanie, a nie całkowicie odmówić wypłaty tego odszkodowania. Oczywiście sytuacje taką należałoby również dopuścić na wypadek niewykonania przez osobę występującą z roszczeniem czynności, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy jednak nie miała ona miejsca w tym przypadku. Jak wynika z pisma powoda z dnia 1 grudnia 2014 r. powód dostarczył pozwanemu niezbędną dokumentację w tym umowę cesji, przy czym pozwany zażądał w swoim piśmie z dnia 14 listopada 2014 r. oryginału umowy cesji wierzitelności lub kopii z klauzulą za zgodność z oryginałem. Konieczność przedłożenia takiego dokumentu potwierdził pozwany także w emailu z dnia 11 grudnia 2014 r. Zdaniem Sądu Rejonowego postępowanie pozwanego zmierzało jedynie do przedłużenia postępowania zmierzającego do wypłaty odszkodowania. Jak wynika z treści pisma z 14 listopada 2014 r. przyczyną odmowy wypłaty miałyby być brak oryginału umowy cesji i konieczność potwierdzenia jej za zgodność. Zważyć należy, że art. 16 ust. 3 cytowanej ustawy nie nakłada na występującego z roszczeniem przedstawienia oryginałów dokumentów. Żądanie więc w tym zakresie nie znajduje swego uzasadnienia w treści art. 16 ust. 3 ustawy. Oczywiście można wyobrazić sobie sytuację, w której odpis dokumentu (kopia) jest nieczytelny jednak takie okoliczności pozwany nie podnosi żądając jedynie oryginału umowy cesji bądź też kopii z klauzulą za zgodność z oryginałem. Takie stanowisko nie jest zasadne choćby z tego względu, że za odpis dokumentu uznaje się także jego kserokopię i jest przejawem daleko idącego formalizmu, który w zamiarze pozwanego miał leć u podstaw odmowy wypłaty odszkodowania. Całkowicie bezzasadnie jako uzasadnienie swego stanowiska pozwany powoduje się na art. 99-109 k.p.c. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że pomimo dysponowania poświadczonym odpisem umowy najmu i umowy cesji po doręczeniu nakazu zapłaty wraz z tymi dokumentami pozwany w dalszym ciągu nie spełnił ciążącego na nim obowiązku wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Co do pozostałych zarzutów pozwanego dotyczących czasu najmu i stawki za najem to zdaniem Sądu Rejonowego skoro pozwany ich nie kwestionuje jako okoliczności faktycznych to winien wykazać, że czy to stawka najmu czy też okres najmu, były niezasadne. To na pozwanym w tym konkretnym stanie faktycznym spoczywa ciężar dowodu. Zdaniem Sądu Rejonowego dochodzona pozwem kwota pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany, a więc nie naruszają treści art. 361 § 1 k.c. Mając to na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji na mocy art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego i materialnego, a mianowicie:

1. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.199,20 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego przez łączny okres 28 dni w sytuacji, gdy całokształt okoliczności faktycznych i prawnych przedmiotowej sprawy nie pozwala przyjąć, że w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym z dnia 27 września 2014 r. pozostaje najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, zwłaszcza zaś załączone do pozwu dokumenty, będące jedynie dokumentami prywatnymi, które nie są objęte jakimkolwiek domniemaniem prawdziwości, przy czym zauważyć należy, że poszkodowany w istotny sposób przyczynił się do wydłużenia naprawy uszkodzonego pojazdu poprzez brak należytej współpracy z pozwanym na etapie postępowania likwidacyjnego, tj. brak dostarczenia w odpowiednim terminie oryginałów dokumentów związanych z przedmiotową szkodą – wbrew obowiązkom ciążącym na poszkodowanym, przy czym pozwany kwestionuje również wysokość dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego klasy M. (...) na poziomie 180,00 zł netto jako rażąco zawyżonej i nie znajdującej oparcia w materiale dowodowym sprawy, a wykazanie związku przyczynowego oraz wysokość szkody należało jedynie do powoda, a to zgodnie z art. 6 k.c.

2. art. 229 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz na dalszym etapie postępowania przyznał fakt czasu trwania najmu pojazdu zastępczego oraz zastosowanej stawki dobowej w sytuacji, gdy pozwany stanowczo wskazywał na brak wykazania przez stronę powodową pozostawiania najmu na okres 28 dni z zastosowaniem stawki na poziomie 180 zł netto – w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym z dnia 27 września 2014 r., tak więc jedna z przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego nie została udowodniona, co czyni dochodzone przez powoda roszczenie bezzasadnym, przy czym taki stan rzeczy wynikał z dowolnej, niezgodnej z doświadczeniem życiowym oraz zasadami logiki oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a tym samym wydaniem wadliwego rozstrzygnięcia.

3. art. 16 ust. 3 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, poprzez niezastosowanie normy prawnej nakładającej na poszkodowanego obowiązek współpracy i pomocy z zakładem ubezpieczeń w trakcie likwidacji szkody i uznanie, że takie powinności w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy nie spoczywały na poszkodowanym, w sytuacji gdy ww. osoba nie przedłożyła pozwanemu wszystkich dokumentów wymaganych w trakcie postępowania likwidacyjnego w oryginale, a w szczególności umowy cesji wierzytelności, co w istotny sposób przyczyniło się do wydłużenia procesu naprawy oraz uniemożliwiło pozwanemu zakończenie postępowania w rozsądnym terminie, przy czym trudno zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, który stoi na stanowisku, że poszkodowany nie ma żadnego obowiązku przedstawiania oryginałów dokumentów pozwanemu, ponieważ jedynie na takiej podstawie pozwany może uznać, iż dochodzone roszczenie rzeczywiście jest zasadne i konieczne, a żądanie przedstawienia oryginału tak ważnego dokumentu w sprawie, jakim jest umowa cesja wierzytelności, pozwala pozwanemu na obronę swoich interesów i praw w postępowaniu likwidacyjnym i zapobiegnięcie ewentualnym wyłudzeniom odszkodowań.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za I instancję. Nadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Szczegółowe uzasadnienie zarzutów znajduje się w pisemnej apelacji pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd II instancji rozpoznając apelację pozwanego uznał, że jest ona uzasadniona jedynie w niewielkim zakresie, tj. w zakresie roszczenia odsetkowego, uwzględniając w tym zakresie zarzut naruszenia art. 16 ust. 3 z zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2015 poz. 1691). Pozwany już w decyzji z dnia 21 listopada 2014 r. wskazał, iż w zakresie przyznania odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego zasadność tego roszczenia zostanie

rozpatrzona po przedłożeniu oryginału umowy cesji bądź uwierzytelnionej jej kopii i po jej otrzymaniu rozważy stanowisko poszkodowanego, co do zasadności kosztów przedstawionych na fakturze nr (...) za wynajem pojazdu zastępczego. Stanowisko takie strona pozwana prezentowała przed wytoczeniem niniejszego procesu. Sąd Okręgowy uznał, iż strona pozwana miała prawo żądać przedmiotowego dokumentu w oryginale lub poświadczonej kopii. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w orzeczeniu o roszczeniu odsetkowym. Co do zasady, zgodnie z art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni chyba, że zaistniały okoliczności wskazane w art. 817 § 2 k.c., uzasadniające późniejsze wypłacenie należnych kwot. Żądana przez pozwanego umowa cesji wierzytelności poświadczona za zgodność z oryginałem została przedłożona do pozwu. Odpis pozwu doręczony został pozwanemu w dniu 11 marca 2015 r. i wówczas wyjaśnione były wszystkie okoliczności, dlatego odsetki zostały zasądzone za okres po upływie 30 dni od tego doręczenia, tj. od dnia 11 kwietnia 2015 r.

W tym też zakresie Sąd Okręgowy uwzględniając powyższe i działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w pkt I i zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo co do odsetek w pozostałym zakresie.

Analiza poczynionych w sposób prawidłowy i wyczerpujący ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy oraz na ich podstawie dokonanych rozważań prawnych nie pozwoliła na podzielenie pozostałych zarzutów strony pozwanej zgłoszonych w apelacji wniesionej od przedmiotowego rozstrzygnięcia. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd II instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia prawa procesowego i materialnego skutkujących koniecznością zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 27 września 2014 r., nie było również sporne, że w okresie najmu pojazdu zastępczego poszkodowany nie mógł korzystać z uszkodzonego pojazdu. Apelacja pozwanego oraz argumentacja na poparcie konkretnych formułowanych w niej zarzutów koncentrowała się wokół tezy, iż Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony uznał, że cały okres 28 dni najmu pojazdu zastępczego był celowy i uzasadniony oraz że pozwany przyznał fakt czasu trwania najmu pojazdu zastępczego oraz zastosowanej stawki dobowej.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, z rozważeniem całokształtu materiału dowodowego, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy zarówno odnoszące się do stawki najmu za jeden dzień, jak i do uzasadnionego okresu najmu Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Zarzuty zawarte w apelacji sprowadzają się do nieuzasadnionej polemiki z tymi ustaleniami.

Przewidziane art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012 r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012 r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012 r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012 r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012 r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012 r. VI ACa 31/12).

Zauważyć należy, że pozwany dopiero w treści apelacji po raz pierwszy odniósł się szerzej do zagadnienia długości uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego oraz stawki za wynajem. W toku postępowania przez Sądem

I instancji pozwany, choć kwestionował powództwo w całości, to skupiał się na zupełnie innych okolicznościach mających wyłączać jego odpowiedzialność wobec powoda. Wbrew zarzutom skarżącego strona powodowa w sposób wystarczający udowodniła konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, jak również celowy okres trwania tego najmu. Strona powodowa utrzymywała, że poszkodowany był uprawniony do korzystania z pojazdu zastępczego przez 28 dni, tj. od dnia 30 września 2014 r. do dnia 27 października 2014 r. Poszkodowany w dniu 24 października 2014 r. otrzymał świadczenie tytułem odszkodowania przyznanego za szkodę całkowitą samochodu. Poszkodowany niezwłocznie po stwierdzeniu niniejszego zwrócił przedmiotowy pojazd, w związku z tym trudno przyjąć, iż czas użytkowania pojazdu zastępczego był za długi, jak strona pozwana tylko twierdziła, a nie dowodziła. Nie ulega wątpliwości, że wynajmujący pojazd zastępczy, przed zdarzeniem korzystał z uszkodzonego pojazdu i od zdarzenia nie mógł tego robić. Z pojazdu korzystała też jego żona. Poszkodowany miał, więc prawo wynająć pojazd zastępczy i postępowanie dowodowe tą celowość wykazuje. Powód udokumentował fakt zawarcia umowy najmu samochodu i okres, na jaki została zawarta, a także wysokość kosztów wynajmu i fakt ich poniesienia. W niniejszej sprawie Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do uznania jako uzasadnionego okresu najmu pojazdu przez 28 dni i pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

W tym kontekście przytoczyć należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. III CZP 76/13, gdzie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanych w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego. W uzasadnieniu tej uchwały stwierdził m.in., że niemożność korzystania z pojazdu mechanicznego jako składnika majątkowego niewątpliwie stanowi źródło szkody o charakterze niemajątkowym polegającej na dyskomforcie spowodowanymi trudnościami posiadacza pojazdu wynikającymi z niemożności korzystania z tego składnika majątkowego. Ponadto niemożność korzystania z pojazdu może być źródłem szkody majątkowej wtedy, gdy spowoduje wydatki posiadacza uszkodzonego lub zniszczonego pojazdu na najem pojazdu zastępczego, stratę bowiem w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. stanowią wydatki, które służą ograniczeniu negatywnych następstw doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia bądź zniszczenia rzeczy. Zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej są objęte wyłącznie te negatywne majątkowe następstwa majątku poszkodowanego, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym (art. 361 § 1 k.c.). Sąd Najwyższy podkreślił również, że ze względu na specyficzny rodzaj rzeczy należącej do poszkodowanego, czyli pojazdu, który w założeniu jest niezbędny do wykonywania działalności zawodowej, gospodarczej lub życia codziennym, naprawienie szkody w formie pieniężnej powinno realizować podobny cel, jak naprawienie szkody w formie restytucji naturalnej. W związku z tym niezależnie od sposobu naprawienia szkody przewidzianego w art. 363 § 1 k.c. powinna ona prowadzić do tego, aby poszkodowany był takiej samej sytuacji majątkowej, w jaki znajdowałby się gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego.

Zatem poniesione przez poszkodowanego wydatki związane z wynajmem samochodu zastępczego w okresie likwidacji szkody przez pozwanego, niewątpliwie są wydatkami poniesionymi w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia (art. 361 k.c.)

Nadto, w ocenie Sądu Okręgowego poszkodowany miał prawo dokonać wyboru usługodawcy dokonującego wynajmu samochodów zastępczych takiego, którego stawki najmu nie przekraczają rażąco cen na rynku lokalnym. Strona powodowa dokumentami w postaci umowy najmu pojazdu zastępczego, oraz dokumentami wskazującymi na stawki pojazdów zastępczych stosowane u innych podmiotów niż strona powodowa wykazała, że stawka zastosowana w niniejszej sprawie w kwocie 180 zł jest racjonalna. Strona pozwana twierdziła, iż stawka jest zawyżona, jednak nie naprowadziła w żaden sposób, jaka stawka powinna być zastosowana w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego stawka zastosowana przez stronę powodową nie może być uznana za rażąco wygórowaną. Trzeba również zauważyć, że pojazd wynajęty przez poszkodowanego P. (...) (klasa C) jest pojazdem niższej klasy niż pojazd uszkodzony M. (...) (klasa D).

W świetle bowiem aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego automatyczne uśrednienie stawek najmu przez ubezpieczyciela i obniżanie na tej podstawie odszkodowania do średniej stawki sprzeczne jest z zasadą pełnej rekompensaty szkody zwłaszcza, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania wynajmującego oferującego

najtaniej swoje usługi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2013r., III CZP 32/03). Zatem, poszkodowany nie ma obowiązku wynajmu pojazdu zastępczego tylko w granicach akceptowanych przez pozwanego stawki najmu, lecz w granicach stawki najmu nieprzekraczającej rażąco cen na rynku lokalnym.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie, poza zmianą omówioną na wstępie, uznał apelację pozwanego za bezzasadną i na mocy art. 385 k.p.c. oddalił ją, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

Sąd nie orzekał w przedmiocie kosztów za postępowanie apelacyjne, albowiem strona powodowa nie złożyła odpowiedzi na apelację.